

## U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P,** **s. r. o.,** so sídlom: P., Bratislava, IČO: X., zast. advokátskou kanceláriou F., s. r. o., so sídlom: G., Bratislava, IČO: X., konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. B., PhD., proti povinnému: **T.,** nar. X., bytom: OK., D., **o vymoženie pohľadávky oprávneného 1.089,42 eur (pôvodne 32.820,- Sk) s príslušenstvom,** vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 8Er/105/2008, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 3CoE/228/2012-60 zo dňa 22. 08. 2013, takto

### r o z h o d o l :

- I.** Konanie o odvolaní oprávneného **z a s t a v u j e.**
- II.** Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a.**
- III.** Dovolanie oprávneného **o d m i e t a.**
- IV.** Povinnému **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

### O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor JUDr. R., so sídlom Exekútorského úradu v Bratislave, žiadosťou zo dňa 25. 03. 2008, Okresnému súdu Dolný Kubín ako súdu prvého stupňa doručenu dňa 03. 04. 2008 (č. l. 1), na základe návrhu oprávneného (č. l. 2) požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom SL. a. s., so sídlom: K., Bratislava, IČO: X. (ďalej len „rozhodcovský súd“), sp. zn. SR 8003/07 zo dňa 08. 11. 2007, právoplatný dňa 03. 12. 2007 a vykonateľný dňa 06. 12. 2007 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Okresný súd dňa 07. 04. 2008 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: X. na vykonanie exekúcie proti povinnému (č. l. 8). Následne

uznesením č. k. 8Er/105/2008-30 zo dňa 27. 08. 2012 súd exekúciu podľa § 57 ods. 2 EP zastavil, návrh vedľajšieho účastníka na odklad exekúcie zamietol a vo vzťahu k náhrade trov konania, resp. exekúcie vyslovil, že túto povinnému, vedľajšiemu účastníkovi, ani súdnemu exekútorovi nepriznáva.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že rozhodcovský rozsudok, ktorý je v danej veci exekučným titulom, je materiálne nevykonateľným z dôvodu nedostatku právomoci rozhodcovského súdu. Nadväzne na to rozhodcovská doložka, na základe ktorej bola založená príslušnosť rozhodcovského súdu a ktorá je súčasťou spotrebiteľskej - formulárovej zmluvy, je neprijateľnou podmienkou, a teda v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a článku 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS neplatná. Vzhľadom na zastavenie exekúcie, súd prvého stupňa zamietol návrh vedľajšieho účastníka na odklad exekúcie z dôvodu, že rozhodovanie o ňom sa mu javilo ako nadbytočné

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (č. l. 58), bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) predložené Krajskému súdu v Žiline ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 3CoE/228/2012-60 zo dňa 22. 08. 2013, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu vo výroku o zastavení exekúcie, nepriznaní náhrady trov konania povinnému a o nepriznaní náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi, podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil. Súčasne zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého uznesenia, a to tak vo vzťahu k jeho skutkovým zisteniam, vyhodnoteniu dôkazov i právnomu posúdeniu veci. Odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa zastal názor, že aj v priebehu exekučného konania (nielen pred udelením poverenia) je exekučný súd oprávnený skúmať exekučný titul, v tomto prípade rozhodcovský rozsudok, a to z hľadísk uvedených v § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“), a teda zistiť, či rozhodcovský rozsudok netrpí nedostatkami uvedenými v § 40 písm. a/ alebo b/ citovaného zákona, alebo či

## 4OboE/1/2014

nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Pritom účinkami takéhoto rozsudku nie je v zmysle § 35 ZoRK v spojení s § 159 O. s. p. viazaný. Súd z úradnej povinnosti prihliada na neplatnosť rozhodcovského rozsudku, preto aj exekučný súd v exekučnom konaní skúma nekalé podmienky, a to aj v prípade, ak spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku nepodal. Za správny preto odvolací súd vyhodnotil postup prvostupňového súdu, keď i napriek tomu, že vo veci bolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie, skúmal, či neexistujú dôvody pre jej zastavenie.

V súvislosti s ďalšími dôvodmi odvolania (právo na spravodlivé súdne konanie, súdnu ochranu, rovnosť zbraní) odvolací súd uviedol, že v danom prípade sa nejedná o preskúmavanie existencie záväzku medzi oprávneným a povinným, ale v exekučnom konaní sa len posudzuje, či predložený exekučný titul spĺňa všetky náležitosti pre jeho vykonateľnosť. Odvolací súd mal za to, že takýmto postupom sa oprávnenému neznemožňuje právo na súdnu ochranu, resp. realizovať jeho práva pred súdom. Odvolací súd sa tiež stotožnil so závermi prvostupňového súdu v tom, že zmluva medzi oprávneným a povinným má charakter zmluvy spotrebiteľskej, a preto sa na vzniknutý zmluvný právny vzťah aplikujú spotrebiteľské právne normy. Z tohto pohľadu nie je významné, či na uvedený právny vzťah by sa vzťahoval zákon o spotrebiteľských úveroch, pretože ako vyplynulo z uzatvorenej zmluvy o úvere (označená ako zmluva v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka), nespôsobuje vylúčenie noriem určených na ochranu spotrebiteľa (§ 54 ods. 1 OZ). Ak sa obsah zmluvy má riadiť ustanoveniami Občianskeho zákonníka, je nepochybné, že už samotné dojednanie rozhodcovskej doložky je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Rozhodcovská doložka obsiahnutá v úverovej zmluve spĺňa všetky podmienky tak, aby bola z pohľadu ust. § 53, § 54 OZ, ako aj z pohľadu Smernice 93/13/EHS kvalifikovaná ako nekalá. Jednostrannosť a nekalosť tohto zmluvného dojednania súd ustálil v tom, že faktickým subjektom, ktorý definuje, ako sa budú prípadné spory riešiť, je v tomto prípade veriteľ, čiže oprávnený v tomto konaní, pretože tento zostavil znenie rozhodcovskej doložky vo svojej vopred pripravenej formulárovej zmluve. Takéto dojednanie rozhodcovskej doložky je neprijateľnou podmienkou, ktorá je neplatná. Predložený rozhodcovský rozsudok, vzhľadom na absenciu právomocí rozhodcovského súdu v danej veci konat', nie je možné považovať za spôsobilý exekučný titul. Odvolací súd ďalej uviedol, že skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky (v spotrebiteľskej veci) súdy v exekučnom konaní nepreskúmajú

vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizujú svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a to z § 44 ods. 2 EP, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

Ako súvisiace s odvolaním napadnutým výrokom o zastavení exekúcie odvolací súd preskúmal aj výroky napadnutého uznesenia o nepriznaní náhrady trov konania povinnému a o nepriznaní náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi a ako vecne správne ich potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. s použitím § 224 ods. 1 O. s. p. a žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože oprávnený úspech v odvolacom konaní nemal a ostatní účastníci si žiadne trovy neuplatnili.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 17. 10. 2013.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podal oprávnený odvolanie (č. l. 111 - 112), argumentujúc, že súd mu svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p. - správne malo znieť „písm. f“), ďalej že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s ust. § 36 ods. 5 EP, súčasne že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Namietol, že Krajský súd v Žiline ho nesprávne poučil o nemožnosti napadnúť výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolaním. Má za to, že za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe uvedeného oprávnený navrhol uznesenie odvolacieho súdu v označenom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti podal oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“) aj dovolanie, argumentujúc tým, že:

a/ súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),

- b/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.),
- c/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. e/ O. s. p.),
- d/ vo veci konajúce súdy svojím postupom odňali oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.),
- e/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu v dovolaní podrobne a rozsiahlo rozvinul (č. l. 68 - 81, 88 - 101). Na základe tvrdení uvedených v dovolaní dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Navrhol tiež, aby dovolací súd postupoval podľa § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu. Dovolateľ si zároveň uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

Povinný ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

**I.** Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) skúmal najskôr, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline v časti jeho výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p..

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bol účastníkom konania už v mnohých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom SR, v ktorých tak ako aj v tomto prípade, podal odvolanie proti rozhodnutiam odvolacích súdov, ktorými zamietli jeho návrhy na prerušenie konania. Najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach zastavil (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5CoE/30/2013 z 09. 07. 2013, sp. zn. 3CoE/43/2013 zo 06. 08. 2013, sp. zn.

4CoE/40/2013 z 22. 08. 2013, sp. zn. 6Co/48/2013 z 11. 09. 2013, sp. zn. 3OboE/39/2013 z 13. 08. 2013, sp. zn. 4OboE/7/2013 z 31. 10. 2013, sp. zn. 4OboE/27/2013 z 30. 12. 2013, sp. zn. 4OboE/112/2013 z 31. 01. 2014 a ďalšie), zdôrazniac skutočnosť, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a Najvyšší súd SR na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd SR na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa s právnymi závermi v nich vyjadrenými stotožňuje v celom rozsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu SR na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline ako súdu odvolacieho v časti výroku, ktorým zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania, zastavil (§ 103 a 104 ods. 1 O. s. p.).

**II.** Najvyšší súd SR ďalej ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline podal oprávnený včas, zastúpený v dovolacom konaní v súlade s § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p., skúmal, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p..

Aj k tomuto návrhu oprávneného sa Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/349/2012 a 3Cdo/409/2012, obidve zo dňa 30. 09. 2012, sp. zn. 4Oboer/169/2013 a 6Cdo/299/2012, obidve zo dňa 31. 10. 2013, na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie síce má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie, pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danom prípade sa síce v dovolaním napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica 93/13/EHS, z určujúceho hľadiska však zo strany súdov nižších stupňov išlo

o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku). S poukazom na uvedené dovolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

**III.** V ďalšom Najvyšší súd SR bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.. Dovolateľom napadnuté uznesenie však nevykazuje znaky žiadneho z nich, preto dovolanie oprávneného podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd v dovolacom konaní najavo nevyšla, preto prípustnosť jeho dovolania nevyplýva ani z týchto ustanovení O. s. p..

Najvyšší súd opäť pripomína, že k obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd už skôr spomenuté rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/349/2012 a 3Cdo/409/2012, obidve zo dňa 30. 09. 2012, sp. zn. 4Oboer/169/2013 a 6Cdo/299/2012, obidve zo dňa 31. 10. 2013, na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach (ako aj v ďalších rozhodnutiach iných senátov obchodnoprávneho, aj občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnených na webovom sídle Najvyššieho súdu SR v kategórii „Rozhodnutia“), sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd SR konštatoval, že:

## 4OboE/1/2014

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná len vtedy, ak súd rozhodol o veci, o ktorej nemal rozhodnúť. Rozhodovanie súdov v exekučných veciach však vyplýva priamo zo zákona (viď napr. ust. § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 EP),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/205/2011 z 01. 02. 2012 a tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 254/2012 z 13. 06. 2012),
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritorne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania – nebol podaný návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade však návrh na vykonanie exekúcie podaný bol,
4. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 EP), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ust. § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,
5. rovnako nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie exekúcie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonal na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne, teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného, môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania,
6. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a oprávnenému neznemožňuje možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Právne závery uvedené pod bodmi 1 až 6 zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka – z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov – je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 OZ), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

Dovolací súd osobitne k námietke oprávneného, že súdy oboch stupňov (tak prvostupňový, ako aj súd odvolací) nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, poukazuje na skutočnosť, na ktorú správne poukázal aj samotný oprávnený, a to, že zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 09. 08. 2012, bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie §-u 57 EP doplnil o odsek 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľ namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľa však nie je dôvodné. I keď exekučný súd v danom prípade exekúciu zastavil, a to uznesením zo dňa 27. 08. 2012, rozhodol tak postupom podľa § 57 ods. 2 EP, a nie podľa § 57 ods. 1 písm. g/ EP, preto pojednávanie nebol povinný nariadovať. Pokiaľ ide o postup odvolacieho súdu, tento postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní oprávneného rozhodol tiež bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ďalších dvoch dôvodov (podľa písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného dôvodu bolo nariadenie pojednávania na úvahe odvolacieho súdu.

Dovolací súd ďalej dodáva, že súdy oprávnenému neodňali možnosť konať pred súdom ani tým, že mu neumožnili viesť kontradiktórne konanie, keďže vzhľadom na predložené listinné dôkazy postačuje, ak sú rozhodujúce skutočnosti osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín a príloh.

Vo vzťahu k dovolateľom vytýkanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) a podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., dovolací súd uvádza, že dovolateľom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, vrátane nepreskúmateľnosti ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS

551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú (R 54/2012), nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania preto nezakladajú.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

**IV.** Oprávnený z procesného hľadiska zaviniť, že konanie o jeho odvolaní muselo byť zastavené, preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania povinnému (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jeho dovolaní vzniklo procesne úspešnému povinnému právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR však povinnému náhradu trov týchto konaní nepriznal, pretože mu v odvolacom, ani dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**P o u č e n i e:** Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 30. januára 2015

**JUDr. Viera Pepelová, v. r.**  
**predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: M.